

всички българи да се порадватъ, а латинцитѣ, кой какъ може, побѣгнаха, никой да не ги намѣри.

Привечерь, когато града стихна, приготвиха гражданитѣ угощение на царевича, запалиха огньове, забиха камбанитѣ, голѣмъ праздникъ искаха да правятъ.

Но Марко не остана.

Той не знаеше още какво прави неговата майка и веднага замина за Прилепъ.

Кир. Христовъ.

Есень.

Ясна звездна нощъ прогони
Есенни намръщенъ день.
Презъ оголенитѣ клони
Свѣти лунний ликъ студень.

А върбитѣ се оглеждатъ
Въ посребрени ручей тамъ
И роптаятъ, и навеждатъ
Голи вейчици отъ срамъ.

Капятъ листе надъ водата, —
Зима е посемъ сега . . .
И унася се душата
Въ тиха, сладостна тѣга.
